

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4112/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ обојица из ..., чији је пуномоћник Љубиша Дабетић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2406/2019 од 27.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2406/2019 од 27.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 591/2015 од 22.03.2019. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па су обавезани тужени да тужиљи по основу уложених новчаних средстава у изградњи непокретности зграда број ..., породична стамбена зграда површине 332 м², по структури ПО+ПР+ПК, изграђена к.п. број .../... укупне површине 720 м², све уписано у лист непокретности број ... КО ..., солидарно исплате износ од 36.404,35 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 756.891,94 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Ставом трећим изреке тужиља је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2406/2019 од 27.06.2019. године ставом првим изреке усвојена је жалба тужених, а пресуда Основног суда у Старој Пазови П 591/2015 од 22.03.2019. године преиначава се у делу одлуке о тужбеном захтеву и одлуке о трошковима поступка, тако што се одбија тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезу тужени да обојица тужиљи по основу уложених новчаних средстава у изградњи непокретности зграда број ..., породична стамбена зграда површине

332 м², по структури ПО+ПР+ПК, изграђена к.п. број/... укупне површине 720 м², све уписано у лист непокретности број ... КО ..., солидарно исплате износ од 36.404,35 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и обавезује се тужила да туженима накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 520.133,00 динара. Ставом другим изреке у делу којим се побија решење о ослобађању тужиле од плаћања судских такси, садржано у пресуди Основног суда у Старој Пазови П 591/2015 од 22.03.2019. године жалба тужених се одбацује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију у односу на став први изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану одлуку применом члана 408. ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 у даљем тексту ЗПП) па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи става 2. тачка 12. истог члана немају значаја, јер се сходно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП ревизија не може изјавити због означене битне повреде одредаба парничног поступка. Нису основани наводи ревизије да другостепени суд није дао разлоге одбијања жалбе, нити је утврђивао чињенице на основу чега би извео такав закључак, обзиром да је другостепени суд у свему поступио у складу са одредбама члана 396. став 1. ЗПП, у образложењу побијане правноснажне пресуде дао је разлоге о одлучним чињеницама и детаљно образложио своју одлуку и у погледу примене материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужила и тужени ББ засновали су брачну заједницу дана 06.09.2003. године која је престала дана 02.04.2015. године, док је брак разведен пресудом Основног суда у Старој Пазови дана 26.08.2015. године. Првих годину до две трајања брака, тужила и бивши супруг тужиле живели су у заједничком домаћинству са родитељима туженог, у кући туженог ВВ, оца туженог ББ, с тим да су се током 2004. године одвојили и наставили да живе у истој кући, али на спрату, с тим да су се хранили и финансирали одвојено од родитеља тужилиног супруга, који су живели у приземљу куће. Током 2007. године постигнут је договор између парничних странака да се на плацу, на ком је тужени ВВ имао право коришћења, тужила и њен бивши супруг саграде за себе кућу, да је кућа грађена из заједничких средстава супружника уз финансијску помоћ породице. Када је брачна заједница тужиле и туженог ББ престала, предметна кућа није била уселива, нити су били завршени груби радови. Решењем Одељења за урбанизам и грађење општинске управе Општине Стара Пазова од 10.03.2015. године издата је грађевинска и употребна дозвола за изградњу стамбеног објекта и то инвеститору ВВ, иначе, уписана као приватна својина туженог ВВ у уделу 1/1 као породична стамбена зграда. Након развода брака, 2015. године тужени ББ се поново оженио, те су настављени радови на изградњи предметне куће и то од стране ББ, као и његове нове супруге. Радови на кући завршени су током августа 2017. године. На основу

правноснажне пресуде на основу признања П 429/18 од 21.05.2018. године, у парници против ВВ, ради утврђења, утврђено је право својине ББ и ГГ-супруге туженог, са по 1/3 дела на предметној згради, као и право коришћења у одговарајућем уделу на парцели на којој се зграда налази. Судским вештачењем утврђена је укупна грађевинска вредност извршених радова на дан престанка заједнице живота и привређивања тужиље и туженог ББ која износи 72.808,70 евра. Постављеним тужбеним захтевом тужиља је тражила да се обавезу тужени да јој по основу уложених новчаних средстава у изградњи непокретности површине 332 м² на кат. парцели 373/120 уписане у лист непокретности број ... КО ... солидарно исплате износ од 36.404,35 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да су тужиља и бивши супруг тужиље у току трајања брака заједничким радом стекли предметну непокретност, те да су удели у стицању заједничке имовине супружника једнаки, а имајући у виду утврђену грађевинску вредност извршених радова на непокретности, првостепени суд сматра да тужиља има право на ½ грађевинске вредности непокретности, односно износ од 36.404,35 евра у динарској противвредности, због чега је и усвојио тужбени захтев и одлучио као у изреци пресуде.

Одлучујући о жалбама тужених, другостепени суд је утврдио да је првостепени суд, приликом доношења одлуке, погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и обавезао тужене да тужиљи по основу уложених новчаних средстава у изградњу непокретности солидарно исплате износ од 36.404,35 евра.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Одредбом члана 177. прописано је да се деобом заједничке имовине у смислу овог закона сматра утврђивање сувласничког, односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини, док су одредбом члана 180. истог закона регулисана правила одмеравања сувласничких удела супружника у стицању заједничке имовине на основу утврђеног доприноса сваког од супружника.

Одредбом члана 195. став 1. истог закона прописано је да имовина коју су заједно са супружницима односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину, док је ставом 2. прописано да се члановима породице у смислу става 1. овог члана сматрају крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника, односно ванбрачних партнера који заједно са њима живе.

Имајући у виду утврђено чињенично стање у контексту наведених законских одредби, Врховног касационог суда налази да је правилно другостепени суд применио материјално право када је преиначио и одбио тужбени захтев тужиље, као неоснован.

Наиме, у конкретном случају током поступка није било спорно да у време грађења предметне непокретности тужила и њен бивши супруг нису живели у заједничком породичном домаћинству са родитељима њеног бишег супруга. Стога, тужила према туженом ВВ не може истицати захтев за исплату новчаног износа на име свог удела у стицању заједничке имовине, обзиром да у моменту грађења тужила и њен супруг нису чинили породичну заједницу са туженим ВВ, односно имовина није стечена током трајања заједнице живота у заједничком породичном домаћинству.

Такође, правилна је и одлука другостепеног суда којом је преиначен и одбијен тужбени захтев тужиле у односу на бившег супруга. Наиме, током поступка утврђено је да су тужила и њен бивши супруг током трајања брака започели изградњу породичне куће као и да су у изградњу непокретности улагали заједничка средства. Тужила по том основу има право на утврђење сувласничког удела на непокретности, као имовини стеченој током трајања брачне заједнице, односно има право на исплату новчане противвредности и то сразмерно утврђеном доприносу у стицању непокретности, али искључиво на утврђеној тржишној вредности непокретности, сходно одредбама Породичног закона и Закона о облигационим односима. Међутим, како је тужила постављеним тужбеним захтевом тражила исплату половине износа вредности извршених грађевинских радова на дан престанка заједнице живота и привређивања, а не тржишну вредност створене непокретности, то и по оцени Врховног касационог суда, тужбени захтев није основан. Стога, правилно је другостепени суд применио материјално право када је донео одлуку као у изреци побијане пресуде.

Остали наводи из ревизије тужиле нису од таквог значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Из напред изложених разлога, применом члана 414. став 1. одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужила није успела у поступку по ревизији, па јој из тог разлога не припадају трошкови за накнаду трошкова поступка, због чега је на основу члана 154. став 1. и 165. став 1. одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић